

свѣтлява сичката сѣбна. Гърмежитъ още слѣдватъ, на лѣво сраженіе).

Ботевъ. Силата на душманина е голѣма. Напрѣдъ! (вика, като си върти сабята, въ това врѣме се появява единъ турчинъ отъ лѣва старна, когото Ботевъ убива, падатъ и двама въстанници на земята, гърмежитъ слѣдватъ непрестанно, сѣбната се осветлява отъ бенгалски огънь. Боятъ отъ на вѣнъ слѣдва, чуватъ се виковете: аллахъ!).

Я в л е н і е IV.

Двама въстанници (отъ дѣсна старна).

Ботевъ. Какъ е юнаци? Можахте ли да отблъсните тия наши гонители?

Единия въстанникъ. Не можахме да имъ противостоимъ както трѣбва. Много сж, Богъ да ги порази. Мѣжду тѣхъ има и черкези, башибозуци, обоголихъ ни отъ сичките старни.

Втория въстанникъ. Мнозина отъ нашитѣ паднахъ мъртви. Мѣстото не спомага никакъ за бой. Нѣма нѣкой брѣгъ или долчинка, гдѣто да се прекрие човѣкъ. Изложени сме отъ сичките старни на ударитѣ имъ.

Ботевъ. Не трѣбва да се отчайвате! Силата е въ юначеството! Само напрѣдъ! (чуватъ се гърмежи и виковете: не се връщайте.) Ето пакъ сраженіе! Притечете имъ на помощъ! (Въстанниците излизатъ, пакъ отъ дѣсно. На сцената остава само Ботевъ и Войновски).

Войновски. (като гледа на лѣва старна) Ахъ, милитѣ ми братія погинахъ! Не можъ да търпѣя, шж отидѣ бай Ботевъ! (гърмежитъ следватъ) Ето още единъ падна! Ахъ, едного живъ улови! (Въ това време се появяватъ двама въстанника отъ лѣва старна).

Единия въстанникъ. Какво да правимъ? Мнозина отъ нашитѣ погинахъ!

Ботевъ. Не са отчайвайте. Батъ е съ насъ. (гръмва) Смъртъ тиранино! За тебе е смъртта. Колко силно се бѣше спусналъ, като тигъръ върху ми!

Втория въстанникъ. Едного ако убиешъ, петима се спущатъ, не знамъ отъ гдѣ извиратъ. Толкова ги клахмѣ нѣматъ свръшване.

Ботевъ. Трѣбва сѣкій да си намѣри едно какво да е мѣсто,